Torstai 6. helmikuuta 2014

P7_TA(2014)0105

Nollatoleranssi naisten sukuelinten silpomiseen

Euroopan parlamentin päätöslauselma 6. helmikuuta 2014 nollatoleranssista naisten sukuelinten silpomiseen (2014/2511(RSP))

(2017/C 093/24)

Euroopan parlamentti, joka

— ottaa huomioon komission tiedonannon ”Nollatoleranssi naisten sukuelinten silpomiseen” (COM(2013)0833),

— ottaa huomioon Euroopan tasa-arvoinstituutin (EIGE) raportin ”Naisten sukuelinten silpominen Euroopan unionissa ja Kroatiassa”,

— ottaa huomioon YK:n yleiskokouksen päätöslauselman 67/146 maailmanlaajuisten toimien tehostamisesta naisten sukuelinten silpomisen lopettamiseksi,

— ottaa huomioon 14. kesäkuuta 2012 antamansa päätöslauselman naisten sukupuolielinten silpomisen lopettamisesta ([1]),

— ottaa huomioon 5. huhtikuuta 2011 antamansa päätöslauselman naisiin kohdistuvan väkivallan torjumista koskevan EU:n politiikan painopistealueista ja yleispiirteistä ([2]),

— ottaa huomioon 24. maaliskuuta 2009 antamansa päätöslauselman EU:ssa harjoitetun naisten sukupuolielinten silpomisen torjunnasta ([3]),

— ottaa huomioon 16. tammikuuta 2008 antamansa päätöslauselman ”Tavoitteena lasten oikeuksia koskeva EU:n strategia” ([4]),

— ottaa huomioon 25. lokakuuta 2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/29/EU rikoksen uhrien oikeuksia, tukea ja suojelua koskevista vähimmäisvaatimuksista sekä neuvoston puitepäätöksen 2001/220/YOS korvaamisesta ([5]),

— ottaa huomioon komission 21. syyskuuta 2010 esittelemän naisten ja miesten tasa-arvostrategian vuosiksi 2010–2015,

— ottaa huomioon Tukholman ohjelman – Avoin ja turvallinen Eurooppa kansalaisia ja heidän suojeluaan varten ([6]),

— ottaa huomioon 12. huhtikuuta 2011 tehdyn Euroopan neuvoston yleissopimuksen naisiin kohdistuvan väkivallan ja perheväkivallan ehkäisemisestä ja torjumisesta (Istanbulin yleissopimus),

— ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 6 ja 7 artiklan ihmisoikeuksien kunnioittamisesta (yleiset periaatteet) ja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 18 ja 19 artiklan (syrjintäkielto),

— ottaa huomioon naisten syrjinnän poistamista käsittelevän YK:n komitean vuonna 1990 hyväksymän yleisen suosituksen N:o 14 naisten ympärileikkauksesta,

— ottaa huomioon työjärjestyksen 115 artiklan 5 kohdan ja 110 artiklan 2 kohdan,

([1]) EUVL C 332 E, 15.11.2013, s. 87.
([2]) EUVL C 296 E, 2.10.2012, s. 26.
([3]) EUVL C 117 E, 6.5.2010, s. 52.
([4]) EUVL C 41 E, 19.2.2009, s. 24.
([5]) EUVL L 315, 14.11.2012, s. 57.
([6]) EUVL C 115, 4.5.2010, s. 1.

A. toteaa määritelleensä 5. huhtikuuta 2011 naisiin kohdistuvan väkivallan torjumista koskevan EU:n politiikan painopistealueista ja yleispiirteistä antamassaan päätöslauselmassa naisiin kohdistuvan väkivallan kaikenlaiseksi sukupuoleen perustuvaksi väkivallaksi, joka aiheuttaa tai voi aiheuttaa fyysistä, seksuaalista tai psykologista vahinkoa tai kärsimystä naisille, mukaan lukien tällaisilla teoilla uhkailu tai pakottaminen taikka mielivaltainen vapaudenriisto, tapahtuipa se julkisessa tai yksityisessä elämässä ([1]);

B. katsoo, että naisten sukuelinten silpominen on naisiin ja tyttöihin kohdistuva väkivallan muoto, joka loukkaa heidän perusoikeuksiaan ja on vastoin Euroopan unionin perusoikeuskirjassa vahvistettuja periaatteita; katsoo, että on ehdottoman tärkeää sisällyttää naisten sukuelinten silpomisen torjunta naisiin kohdistuvan väkivallan torjuntaa koskevaan yleiseen ja johdonmukaiseen toimintatapaan;

C. ottaa huomioon, että Maailman terveysjärjestö (WHO) määritteli vuonna 2008 naisten sukuelinten silpomisen toimenpiteeksi, johon liittyy naisen ulkoisten sukuelinten poistaminen osittain tai kokonaan muista kuin lääketieteellisistä syistä ja johon lasketaan sunna tai klitoridektomia (klitoriksen poistaminen osittainen tai kokonaan ja klitoriksen hupun poistaminen), excisio (klitoriksen sekä pienten häpyhuulien poistaminen osittain tai kokonaan) ja naisten sukuelinten silpomisen kaikkein äärimmäisin muoto eli infibulaatio (emätinaukon ahtauttaminen niin, että ompelemisella muodostetaan peittävä sulku);

D. ottaa huomioon, että WHO:n mukaan noin 140 miljoonan lapsen, nuoren tytön ja naisen arvioidaan joutuneen tämän julman sukupuoleen perustuvan väkivallan muodon uhriksi maailmanlaajuisesti; ottaa huomioon, että WHO:n mukaan useimmissa tapauksissa nuorten tyttöjen sukuelimet on silvottu varhaislapsuuden ja 15 ensimmäisen elinvuoden välisenä aikana; ottaa huomioon, että tätä julmaa tapaa harjoitetaan 28 Afrikan maassa, Jemenissä, Pohjois-Irakissa ja Indonesiassa;

E. katsoo, että naisten sukuelinten silpominen on julma käytäntö, jota ei esiinny ainoastaan kolmansissa maissa vaan se koskettaa myös EU:ssa asuvia naisia ja lapsia, jotka joutuvat tämän käytännön uhreiksi joko EU:n alueella tai kotimaissaan ennen muuttoa EU:hun tai matkustaessaan EU:n ulkopuolelle ([2]); ottaa huomioon, että YK:n pakolaisasiain päävaltuutetun viraston (UNHCR) mukaan vuosittain noin 20 000 naista ja tyttöä, jotka ovat kotoisin naisten sukuelinten silpomista harjoittavista maista, hakee turvapaikkaa EU:sta ja heistä 9 000 on jo saattanut joutua silvotuiksi ([3]); toteaa, että arviot niiden naisten määrästä, jotka ovat joutuneet tai ovat vaarassa joutua silvotuiksi Euroopassa, yltävät jopa 500 000:een ([4]), ja samalla syytteeseenpanot tästä rikoksesta ovat harvinaisia;

F. ottaa huomioon, että naisten sukuelinten silpominen suoritetaan usein kotona puutteellisissa ja epähygieenisissä olosuhteissa ja usein ilman anesteettista tai lääketieteellistä tietoa ja sillä on lukuisia vakavia ja usein korjaamattomia tai kohtalokkaita seurauksia naisten ja tyttöjen sekä fyysiselle että psyykkiselle terveydelle ja se vahingoittaa heidän seksuaali- ja lisääntymisterveyttään;

G. katsoo, että naisten sukuelinten silpominen on vastoin sukupuolten tasa-arvoa koskevaa eurooppalaisten perusarvoa ja ylläpitää perinteisiä näkemyksiä, joiden mukaisesti naiset nähdään objekteina ja miesten omaisuutena; katsoo, että kulttuurisia ja perinteisiä arvoja ei saisi missään olosuhteissa käyttää tekosyynä lasten, nuorten tyttöjen ja naisten sukuelinten silpomisen harjoittamiseen;

H. toteaa, että lasten oikeuksien suojelu on vakiintunut monissa jäsenvaltioissa sekä eurooppalaisissa ja kansainvälisissä sopimuksissa ja lainsäädännössä, ja katsoo, että naisiin yleisesti kohdistuvaa väkivaltaa, nuoriin tyttöihin kohdistuva väkivalta mukaan luettuna, ei voida perustella kulttuuriperinteiden kunnioittamisella tai erilaisilla siirtymäriiteillä;

I. katsoo, että naisten sukuelinten silpomisen ehkäiseminen on jokaisen jäsenvaltion kansainvälisiin ihmisoikeuksiin liittyvä velvoite naisten syrjinnän poistamista käsittelevän YK:n komitean hyväksymän naisten ympärileikkausta koskevan yleisen suosituksen N:o 14 ja rikoksen uhrien oikeuksia, tukea ja suojelua koskevista vähimmäisvaatimuksista annetun direktiivin 2012/29/EU mukaisesti, joissa tunnustetaan naisten sukuelinten silpominen sukupuoleen perustuvan väkivallan muodoksi, johon liittyen olisi muun muassa laadittava suojelua koskevat vähimmäisvaatimukset;

([1]) Naisiin kohdistuvan väkivallan poistamisesta 20. joulukuuta 1993 annetun YK:n julistuksen 1 artikla (A/RES/48/104); YK:n vuoden 1995 Pekingin toimintaohjelma, 113 kohta.
([2]) EIGE, Female genital mutilation in the European Union and Croatia, 2013.
([3]) UNHCR's Contribution to the European Commission's consultation on female genital mutilation in the EU, 2013.
([4]) Waris, D. and Milborn, C., Desert Children, Virago, UK, 2005.

Torstai 6. helmikuuta 2014

1. suhtautuu myönteisesti komission tiedonantoon ”Nollatoleranssi naisten sukuelinten silpomiseen”, jossa komissio sitoutuu käyttämään EU:n varoja naisten sukuelinten silpomisen ehkäisemiseen ja parantamaan uhreille annettavaa tukea, mukaan lukien vaarassa olevien naisten suojeleminen EU:n turvapaikkasääntöjen mukaisesti, ja yhdessä Euroopan ulkosuhdehallinnon kanssa lujittamaan kansainvälistä vuoropuhelua ja kannustamaan tutkimusta, jotta voidaan selkeästi tunnistaa vaarassa olevat naiset ja tytöt;

2. suhtautuu myönteisesti komission sitoumukseen helpottaa kokemusten ja hyvien toimintatapojen vaihtoa naisten sukuelinten silpomiseen liittyvistä kysymyksistä jäsenvaltioiden, kansalaisjärjestöjen ja asiantuntijoiden välillä ja korostaa tarvetta lisätä edelleen kansalaisyhteiskunnan, myös kolmansien maiden kansalaisyhteiskunnan, ottamista mukaan sekä tiedotuskampanjoihin että koulutusmateriaalin ja koulutuksen kehittämiseen;

3. huomauttaa, että kansainvälisillä, eurooppalaisilla ja jäsenvaltioiden toimijoilla on tärkeä tehtävä naisten sukuelinten silpomisen estämisessä, naisten ja tyttöjen suojelemisessa ja uhrien tunnistamisessa sekä toimien toteuttamisessa sukupuoleen perustuvan väkivallan lopettamiseksi, naisten sukuelinten silpominen mukaan luettuna; suhtautuu myönteisesti EU:n sitoumukseen jatkaa toimia naisten sukuelinten silpomisesta luopumisen edistämiseksi maissa, joissa sitä harjoitetaan;

4. palauttaa mieliin komissiolle esittämänsä kehotuksen antaa viipymättä ehdotus unionin säädökseksi, jolla vakiinnutettaisiin kaikenlaisen naisiin kohdistuvan väkivallan (naisten sukuelinten silpominen mukaan luettuna) ehkäisemistä koskevat toimet, ja, kuten Tukholman ohjelmassa esitettiin, asiaa koskeva kokonaisvaltainen EU:n strategia, johon sisältyisi lisäksi jäsennellyt yhteiset toimintaohjelmat naisten sukuelinten silpomisen lopettamiseksi EU:ssa;

5. painottaa, että komission ja Euroopan ulkosuhdehallinnon on suhtauduttava tiukasti kolmansiin maihin, jotka eivät tuomitse naisten sukuelinten silpomista;

6. kehottaa komissiota käyttämään yhdenmukaista lähestymistapaa naisten sukuelinten silpomista koskevan tiedon keruussa ja pyytää Euroopan tasa-arvoinstituuttia ottamaan mukaan väestöntutkijoita ja tilastotieteilijöitä yhteisten menetelmien kehittämiseen ja tiedonannon mukaisesti indikaattoreiden laatimiseen, jotta voidaan varmistaa yksittäisten jäsenvaltioiden välisten vertailujen toteutettavuus;

7. muistuttaa jäsenvaltioille esittämästään pyynnöstä käyttää nykyisiä mekanismeja, erityisesti direktiiviä 2012/29/EU, mukaan lukien ammattihenkilöstön kouluttaminen naisten ja tyttöjen suojelemiseksi, ja saattaa oikeuden eteen, asettaa syytteeseen ja tuomita henkilöt, jotka ovat syyllistyneet naisten sukuelinten silpomista koskevaan rikokseen, vaikka rikos olisi tehty kyseisen jäsenvaltion rajojen ulkopuolella; kehottaa siksi sisällyttämään ekstraterritoriaalisuuden periaatteen kaikkien jäsenvaltioiden rikoslain säännöksiin, jotta rikoksesta voidaan rangaista samalla tavalla kaikissa 28 jäsenvaltiossa;

8. kehottaa EU:ta ja niitä jäsenvaltioita, jotka eivät ole vielä ratifioineet Euroopan neuvoston Istanbulin yleissopimusta naisiin kohdistuvan väkivallan ja perheväkivallan ehkäisemisestä ja torjumisesta, tekemään sen viipymättä, jotta EU:n sitoumus olisi niiden kansainvälisten vaatimusten mukainen, joilla edistetään kokonaisvaltaista ja yhtenäistä lähestymistapaa naisiin kohdistuvan väkivallan torjumiseksi ja naisten sukuelinten silpomisen estämiseksi;

9. kehottaa komissiota nimeämään vuoden 2016 naisiin ja tyttöihin kohdistuvan väkivallan lopettamisen eurooppalaiseksi teemavuodeksi;

10. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle, Euroopan neuvostolle, YK:n pääsihteerille ja jäsenvaltioiden hallituksille ja parlamenteille.